

vilde gjøre, idet han var sig bevidst, at han kunde søge Erstatning senere, og at han, naar han har betænkt sig lidt derpaa, vil undlade at søge Erstatning. Naar jeg desuden ser paa det 3die Stykke i § 7, hvor det hedder: „Svin, Faar, Lam, omstreifende Hunde og Fjerkræturer skal Jordbrugeren, naar han for-gjæves har forsøgt at optage dem, være beret-tiget til, paa hvilken Maade han bedst veed og kan, at fjerne fra sin Grund“, saa fore-kommer det mig, at det at indsætte den nævnte Ændring, hvorved man maasse gjør det unu-ligt for den, der har gjort for-gjæves Forsøg paa at optage et Dyr, at faae nogen Erstat-ning, vil blive en Opfordring til ham til at fjerne Dyret fra sin Grund paa en voldsom Maade, hvorved det omkommer, og derfor tror jeg, at det vilde være mindre rigtigt at ved-tage Forslaget under Nr. 3.

Cornelius Petersen: Jeg skulde mene, at den ærede Minister ikke ganske rigtig har opfattet vor Mening med Hensyn til Forslaget under Nr. 8, da han ellers neppe vilde være imod det. Det kan ikke være hans Mening, at en Lodsseier, gennem hvis Lod der gaar en Vej, skal have mere Frihed, end naar Veien gaar saaledes, at der er en Lodsseier paa hver Side af den — det er jo en Selsfølge, at vi tænke nærmest paa det Forhold, vi bedst kende. Hos os er det kun egentlig over Hovedgaardene, at Veiene gennemflæere en Mand's Lod. Veiene ere ved Udskiftningen — paa saa Und-taggelser nær — lagte saaledes, at de gaa imellem de forskjellige Mænd's Grunde, ja det blev endogaa den Gang paalagt enhver Jord-bruger — naturligvis ikke ved Lov, men ved Godseiernes Bud — at opføre Hegn ved Veiene samt ogsaa imellem Naboerne, og vi have endnu vore Hegnsbestemmelser skriftlig, som vi følge, og Hegnene bleve nemlig inddelte saaledes, at hver Mand fik lige Meget efter sit Hartkorn. Men naar vi nu have Hegn mellem Veiene og vore Lodder, og det saa træffer, at et Kreatur af Vanvare springer over og kommer ud paa Veien, kan det dog ikke være Ministerens Mening, at det strax skal kunne optages, men at den, som ikke har Hegn ved Veien, kan blive fri for den Bestemmelse.

Kun paa Grund deraf have vi søgt at faae den Bestemmelse ind, at en Mand, der har et Hegn mellem Veien og sin Lod, ikke skal være udsat for, at et Kreatur optages, fordi det kommer over Hegnet, selv om Andres Kreatur-er, hvor der ikke er Hegn, have Frihed til at komme der. Politimestrene! Ja det er virkelig skikkelige Folk ligesaa vel som Andre, men naar der nu er en streng Politimester, kan han blive streng nok; der er ikke saa lidt Forskjel paa de Folk. (Sager: Maa jeg bede om Ordet!). Ja, jeg sigtede ikke til den ærede Politimester. (Sager: Her er jeg ikke Politimester, men Folkethingsmand!). Ja, jeg sigtede ikke til den ærede Folkethingsmand. Han vilde nu heller ikke blive af de Strengte. Forresten takker jeg den ærede Minister for hans Smødefommen, og jeg vil tilraade mine ærede Venner at tage det, som det er, hvis vi ikke kunne blive frie for Politimestrene. I dette Forhold tror jeg ikke, at Politimestrene ville være strenge, men der er dog den Skavank ved dette, at det vil stille sig noget forskjellig i de forskjellige Jurisdik-tioner. Jeg tror, at vi meget godt kunne komme til Rette med Politimesteren hos os, hvad en Sag som denne angaar, og ville kunne faae hans Tilladelse med Hensyn til de mindre befarede Veie, og hvad der kan kaldes mindre befarede Veie, haaber jeg, at vi ogsaa ville komme til Rette om. Vi vilde vel gjerne have det, som det blev vedtaget ved 2den Be-handling, men jeg takker alligevel Ministeren, at han dog vil Noget, og raader til ikke at lade Loven gaa fra os uden at tage hans For-slag hellere end Intet; thi ved de mindst be-farede Veie er der den meste Græsning, og det er, som sagt, bedre end Intet.

Steenstrup: Jeg skal kun sige et Par Ord. Jeg forstaaer ikke, hvorledes den ærede Minister kan paastaa, at det Forslag, der er stillet under Nr. 1, ligger udenfor Lovens Hovedtanke, nemlig Fred for Andres Dyr; jeg kan ikke forstaa, hvorledes dette kan siges, fordi man vil værne imod uvane Gussdyr i Nær-heden af en Vej. Jeg maa dog spørge, om der er Fred paa en Vej, hvor en Jordbruger efter Slutningen af § 11 har Lov til at lade hele sin Hjord komme en kort Tid, om den